

LBRIS

We know
books

BIBLIOTECA PENTRU COPII

Rudyard Kipling

CARTEA JUNGLEI

Traducere de
MIHNEA GHEORGHIU

LITERA
București

- 1901 Își publică ultimul roman, *Kim*.
- 1906 Publică volumul pentru copii *Puck of Pook's Hill*.
- 1907 Primește Premiul Nobel pentru Literatură, fiind primul englez care se bucură de această distincție, și în același timp (record păstrat până azi) cel mai tânăr scriitor laureat cu Nobel.
Vizitează Canada.
- 1910 Publică *Rewards and Fairies*, conținând poemul său cel mai cunoscut, „Dacă” („If”).
- 1915 Fiul său John moare în cursul bătăliei pentru Loos (Franța), eveniment traumatic pentru Kipling, inclusiv în sens fizic (aici își are originea ulcerul duodenal de care scriitorul va suferi pentru tot restul vieții).
- 1936 Moare pe 18 ianuarie de peritonită. Urna sa funerară va fi îngropată la Westminster Abbey.

Cuprins

<i>Prefață</i>	5
<i>Frații lui Mowgli</i>	7
<i>Cântecul de vânătoare al haiticului Seeonee</i>	42
<i>Vânătoarea lui Kaa</i>	43
<i>Cântecul de drum al lui Bandar-Log</i>	87
„Tigrul! Vine tigrul!”	89
<i>Cântecul lui Mowgli</i>	120
<i>Foca albă</i>	122
<i>Lukannon</i>	156
„Rikki-Tikki-Tavi”	158
<i>Oda lui Darzee</i>	191
<i>Toomai-al-elefanților</i>	192
<i>Shiva și lăcusta</i>	226
<i>Slujitori ai reginei</i>	228
<i>Cântecul de paradă al animalelor din tabără</i>	257
<i>Date despre autor</i>	260

extrem de documentat și de perseverent, membru al recent dispărutei haite Seeonee și artist binecunoscut la târgurile din sudul Indiei, unde dansul cu botniță pe care îl execută lângă stăpânul său atrage tineretul, dar și frumusețea și cultura a nenumărate sate au contribuit la majoritatea datelor valoroase despre oamenii acelor locuri, despre modul de viață și obiceiuri. Acestea au fost folosite, în mod liber, în povestiri precum „Tigrul! Vine tigrul!“, „Vânătoarea lui Kaa“ și „Frații lui Mowgli“. Pentru povestea din „Rikki-Tikki-Tavi“, Editorul îi este îndatorat unuia dintre cei mai cunoscuți erpetologi din India Superioară, un investigator viteaz și independent care, hotărând „nu să trăiască, ci să afle“, și-a sacrificat ulterior viața în serviciul studierii șerpilor veninoși din Orient. Un accident fericit de călătorie i-a permis Editorului, în timp ce era pasager pe *Împărăteasa Indiei*, să fie de ajutor unui coleg de drum. Cât de generos i-au fost răsplătite serviciile umile, cititorii pot judeca singuri citind „Foca albă“.

RUDYARD KIPLING

Frații lui Mowgli

*Când vulturul Chil aduce
Noaptea-n zbor, la el acasă,
Cea pe care liliacul
Mang din gheare-n zori o lasă,
Turmele din țarc ori staul
Rumegă și-adulmă vântul:
Până mâine,-ncins de umbre,
E al nostru-ntreg pământul.
Este mândrul ceas al celor
De puterea lor în stare:
Ceas de labe iuți, de pliscuri
Oțelite și de gheare.
Vă strigăm ca să se-audă
Pân' la voi: – Le meargă-n plin
Vânătoarea celor care
Legea Junglei noastre-o țin!*

Pe la ceasurile șapte, într-o seară fierbinte, în munții Seeonee, tatăl Lup se trezi din odihna lui de zi, se scărpină, căscă și-și întinse labele

una după alta, să alunge senzația de somn ce-i mai dăinuia în pernțe. Lupoica ședea culcată, cu botul ei mare, cenușiu, întins peste cei patru pui care scânceau și se tăvăleau pe jos, în timp ce luna poleia cu argint gura peșterii unde sălășluia familia.

– Mrr, făcu tatăl Lup, e timpul să mai ies la vânat.

Și tocmai se pregătea s-o ia spre vale, când o mică umbră, cu o coadă stufoasă, le trecu pragul și începu să scheaune zicând:

– Noroc ție, șef al lupilor; și uez noroc-bun și colți zdraveni pruncilor tăi preaslăviți, să nu ne uite și pe noi, flămânzii lumii acesteia, câte zile-or avea.

Era Tabaqui, șacalul, zis Linge-blide, pe care lupii din India îl disprețuiesc fiindcă umblă cu vorba, bârfește, nu se dă-n lături de la nicio ticăloșie și se hrănește cu zdrențe și resturi de piei pe care le culege din grămezile de gunoaie de la marginea satelor. Dar și ei se tem de el, fiindcă Tabaqui, mai ușor decât oricare altă vietate a junglei, se molipsește de turbare și atunci uită de frică și aleargă prin pădure, luând în colți tot ce întâlnește în cale. Până și tigrul fuge și se ascunde când micul Tabaqui e apucat de turbare, căci turbarea este cel mai groaznic lucru care i se poate întâmpla unei vietăți. Noi o numim hidrofobie, dar ei îi zic *devanee*, adică nebunie, și fug de ea încotro văd cu ochii.

– Poți să intri și să scormonești, spuse Lupul, înțepat, dar să știi că nu e de mâncare aici.

– Pentru un lup nu e, spuse Tabaqui, dar pentru un suflețel de nimic ca mine, un os uscat este un adevărat ospăț. Cine oare suntem noi, Gidur-log (poporul șacalilor), ca să alegem atâta? Apoi se repezi spre fundul peșterii, unde găsi un os de ied cu puțină carne pe el, și se așeză să-l ronțăie, dând din coadă. Mii de mulțumiri pentru această masă împărâtească, spuse el, lingându-se pe bot. Ce frumoși sunt nobilii tăi copii! Ce mari le sunt ochii, deși sunt încă fragezi! Ce-i drept, ar fi trebuit să-mi amintesc că odraslele regești sunt fințe desăvârșite de cum vin pe lume.

Tabaqui știa tot așa de bine ca oricare altul că nu e nimic mai neplăcut decât să lauzi copiii cuiva de față cu ei, și de aceea se arătă foarte încântat văzând cât de prost se simțeau Lupul și Lupoica la aceste cuvinte.

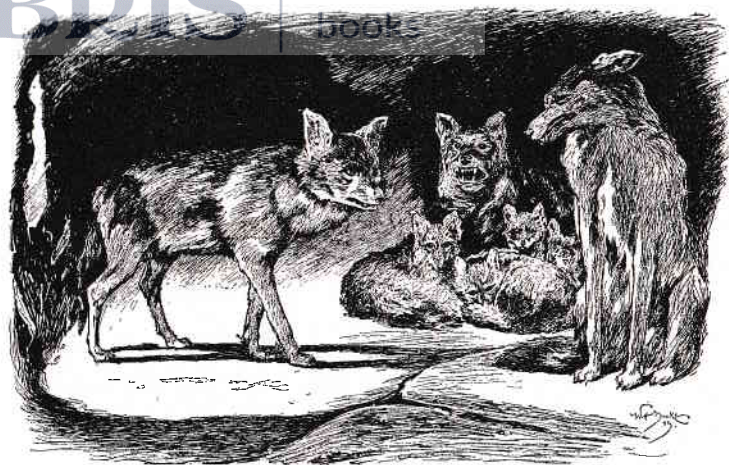
Tabaqui stătu câteva clipe liniștit, bucurându-se de răutatea pe care o făcuse, și apoi spuse cu venin:

– Vă anunț că marele Shere Khan și-a schimbat locurile de vânătoare. Mi-a spus că luna viitoare va vâna prin munții aceștia.

Shere Khan era tigrul care locuia aproape de râul Wain-gunga, la o depărtare de peste treizeci de kilometri de peștera lupilor.

– N-are acest drept, mârâi Lupul, supărat. După Legea Junglei, el nu are dreptul să-și schimbe locurile de vânătoare fără să dea de știre, precum se cuvine, cu mult înainte.

Va speria vânatul cale de zece mile, iar eu – eu trebuie să vânez acum pentru doi.

–Nu degeaba l-a poreclit maică-sa Lungri (Șchiopul), spuse Lupoica liniștit. E șchiop de-un picior din naștere și de aceea a sărit întotdeauna numai la vite. Acum sătenii de pe malul râului Waingunga sunt supărați pe el și vine-ncoace să-i supere și pe sătenii *noștri*. Oamenii vor scotoci toată jungla ca să-l găsească, dar el va spăla putina, plecând hăt-departe, iar noi și copiii noștri va trebui să fugim când vor da foc ierbii. N-am ce spune, avem de ce să-i fim foarte recunoscători lui Shere Khan.

–Pot să-i comunic și lui că-i sunteți recunoscători? întrebă insinuant Tabaqui.

–Ieși afară! urlă Lupul. Ieși afară și du-te la vânat cu stăpânul tău! Ai făcut destul rău pentru o singură noapte.

–Bine, plec, se potoli repede Tabaqui. De altminteri, îl puteți auzi și voi pe Shere Khan jos, în hățișuri, așa încât eu aș fi putut să nu mă mai deranjez să vă aduc vestea.

Lupul ciuli urechea. Jos, în valea care cobora la pârâu, se auzea vaietul monoton, amestecat cu un mormăit sec și furios, al unui tigru care nu vânașe nimic și puțin îi păsa că toată jungla afla acest lucru.

– Ce dobitoc! spuse Lupul. Să începi o treabă de noaptea cu o asemenea larmă! Ce-și închipuie el, că ciutele noastre sunt ca bivoliile lui de pe fluviul Waingunga?

– Ssst! făcu Lupoica. În noaptea asta nu iese nici la bivoli și nici la ciute, ci pe om îl caută.

Vaierul se schimbă acum într-un fel de mârâit înăbușit, care părea că vine din toate părțile. Era acel zgomot care îi sperie de obicei pe tăietorii de lemne și pe nomazii ce dorm în aer liber și-i face să dea buzna, zăpăciți, tocmai în gura tigrului.

– Pe om! zise Lupul, rânjind cu toți colții lui strălucitori. Ptiu! Oare nu sunt destui cărăbuși și destule broaște pe la marginea mlaștinilor? Trebuie să se dea la om, și încă în ținuturile noastre?

Legea Junglei, care niciodată nu dă porunci fără temei, interzice tuturor fiarelor să-l mănânce pe om, afară numai de cazul când ele ar ucide ca să-și învețe copiii cum să facă asta la nevoie, și atunci omoară totdeauna departe de

locurile de vânătoare ale haiticului¹ sau ale tribului. Adevăratul motiv al opreliștii este că a omorî un om înseamnă, mai devreme sau mai târziu, sosirea multor oameni albi pe elefanți, cu puști, și a sute de oameni negri cu lănci și torțe aprinse în mâini. Și atunci, toată lumea junglei are de suferit. Motivul pe care îl invocă fiarele între ele este că omul e cel mai slab și mai lipsit de apărare vânat al pământului și că, pentru un adevărat vânător, nu intră în regulile jocului să-l atace. Se mai spune, de asemenea – și acest lucru e adevărat –, că aceia care mănâncă oameni fac jigodie și le cad dinții.

Mârâitul se auzi din ce în ce mai tare, apoi culmină într-un *aaarh* pe care tigru îl scoase din adâncul gâtlejului. Pe urmă se auzi un urlat care nu mai avea nimic de tigrul. Și totuși venea de la Shere Khan.

– A dat greș, lămuri Lupoica. Ce poate fi?

Lupul alergă afară, făcu câțiva pași, apoi îl auzi pe Shere Khan urlând și mugind sălbatic, în timp ce se tăvălea în ierburi.

– Dobitocul ăsta închipuit e așa de prost, încât a sărit în focul de tabără al tăietorilor de lemne, spuse Lupul, cu un mormăit. Și-a ars labele. Tabăquii, șacalul, e cu el.

– Cineva suie coasta spre noi, spuse Lupoica și ciuli urechea. Luați seama!

¹ Haitic – haită de lupi (n. red.)

În desișul din gura peșterii, tufișurile foșniră. Lupul își strânse toate labele sub el, gata de salt. Apoi, dacă cineva l-ar fi urmărit cu privirea, ar fi asistat la ceva nemaipomenit: Lupul își frânse săritura în aer. Făcuse mișcarea înainte de a fi văzut asupra cui era să sară și apoi se răzgândise brusc. Rezultatul a fost că sări un metru și jumătate în sus, apoi ateriză exact în locul de unde plecase.

– Un om! spuse el uluit. Un pui de om! Ia uită-te la el!

Drept în fața lui, ținându-se de-o creangă joasă, stătea un copil gol, cu trupul cafeniu, care de-abia învăța să meargă, mogâldeța cea mai dulce și mai plină de gropițe care trecuse vreodată pragul peșterii vreunui lup, mai ales la timp de noapte. Privea Lupul drept în ochi și râdea.

– Așa arată un pui de om? se miră Lupoica. N-am văzut niciodată vreunul până acum. Adu-l încoace.

Lupul era obișnuit să-și transporte puii în fâlci, fără să-i vatăme, ba chiar să ducă și un ou în gură, fără a-l strivi, așa încât, apucând bine copilul de spate, niciun colț nu-i zgârie pielea, și-l așeză binișor jos, alături de puii săi.

– Cât e de mic! Cât e de golaș și de îndrăzneț! spuse Lupoica mângâietor.

Copilașul căuta să-și facă loc printre puii de lup, ca să ajungă mai aproape de trupul cald al mamei.

– Aha, a început să mănânce și el cu ai noștri! Deci așa arată un pui de om. Crezi că s-a mai pomenit vreodată un

lup care să se poată lăuda că a avut, între copiii lui, un pui de om?

– Am mai auzit că s-ar fi întâmplat un asemenea lucru cândva, dar nu în haiticul nostru, spuse Lupul. Acesta nu are un fir de păr pe el și l-aș putea omorî dintr-o lovitură de labă. Dar uită-te la el cum ne privește-n ochi fără pic de frică.

Deodată lumina lunii de la gura peșterii se stinse, pentru că umerii și capul mare, pătrat, al lui Shere Khan astupaseră intrarea. Tabaqui, în spatele lui, miorlăia:

– Stăpâne, stăpâne, aici a intrat!

– Shere Khan ne face o mare onoare, spuse Lupul, dar ochii săi străluceau de mânie. Ce dorește marele Shere Khan?

– Prada mea. Un pui de om a trecut pe aici. Părinții lui mi-au scăpat. Dă-mi-l pe ăsta.

Shere Khan sărise în vatra de jărat a tăietorilor de lemne, așa precum bănuise Lupul, și acum era furios din pricina durerii arsurilor de pe labe. Lupul știa că gura peșterii era prea îngustă pentru ca un tigru să se poată strecura prin ea. În poziția în care se afla acum, umerii și labele de dinainte ale lui Shere Khan erau strânse între pereții intrării, așa cum s-ar întâmpla cu un om care ar încerca să lupte într-un butoi.

– Lupii fac parte din Poporul liber, spuse Lupul. Ei nu primesc porunci decât de la căpetenia haiticului, și nu de

la orice vărgat, ucigaș de vite. Puiul de om e al nostru și îl vom uide numai dacă vom avea chef.

– Aveți chef, n-aveți chef, ce fel de vorbă e asta? Pe tarul pe care l-am omorât, credeți că am venit să stau aici să vă miros culcușul de câini, cerând să-mi dați ceea ce mi se cuvine? Vă vorbesc eu, Shere Khan!

Urletul tigrului umplu peștera de tunete. Lupoaița se scutură de puii care se înghesuiau în ea și făcși înainte, cu ochii scăpărând în întuneric ca două lumini verzi, înfruntând privirea de flăcări a lui Shere Khan.

– Eu sunt Raksha (Demonul), și eu îți răspund. Ascultă, Lungri, puiul de om este al meu și numai al meu. El nu va fi omorât. El va trăi ca să alerge în haitic și să vâneze cu haiticul. Și, la urma urmelor, ascultă, tu, vânător de pui golași, tu, mâncător de broaște și ucigaș de pești, să știi că într-o bună zi el te va vâna *pe tine*. Și acum fă bine și pleacă de aici sau jur pe *sambhur*-ul pe care l-am omorât (căci eu nu mă hrănesc cu vite prăpădite de foame) că te vei întoarce la maică-ta mai șchiop decât erai în ziua când te-ai născut, tu, javră din junglă cu labe prăjite! Hai, șterge-o!

Tatăl Lup se întoarse către ea, din cale-afară de mirat. Aproape că uitase de zilele când o câștigase pe Lupoaiță în luptă dreaptă, de la alți cinci lupi, pe când ea ieșea cu haiticul și fusese poreclită, pe bună dreptate, Demonul. Shere Khan l-ar fi putut înfrunta pe Lup chiar acolo, dar Lupoaiței nu i se putea împotrivi, căci știa că acolo ea avea

toate avantajele terenului și că ea, mama, va lupta până la moarte. De aceea, tigrul se retrase din gura peșterii, mârâind, și numai când ieși de la strâmtoare cuteză să strige în gura mare:

– Fiecare câine știe să latre la el în ogradă. Să vedem ce va spune haiticul când va afla că vrei să crești pui de oameni. Puiul e al meu, și până la urmă tot în colții mei va ajunge. O, voi, hoți cu cozile zbârlite!

Lupoaica se aruncă printre puii ei, gâfâind de furie, dar Lupul îi spuse grav:

– Shere Khan are acum dreptate. Puiul trebuie arătat haiticului. Ce zici, mamă? Ai de gând să-l ții?

– Să-l țin? răspunse Lupoaica abia răsuflând. A venit la noi noaptea, gol, singur și flămând. Și totuși nu i-a fost fri-că. Vezi cum a împins la o parte pe unul din puii mei? Și când te gândești că șontorogul acela de casap l-ar fi omorât, și pe urmă ar fi șters-o spre râul Waingunga, în timp ce oamenii din sat ar fi scotocit prin toate vizuinile noastre, ca să se răzbune. Să-l țin? Sigur că-l voi ține... Culcă-te liniștit, brotăcelule. O, Mowgli, căci îți voi spune Mowgli, brotăcelul, va veni o vreme când tu îl vei vâna pe Shere Khan, așa cum el a vrut să te vâneze pe tine.

– Dar ce va spune haiticul nostru? întrebă Lupul.

Legea Junglei spune limpede că orice lup când se însoară poate să se retragă o vreme din haiticul din care face parte; dar îndată ce puii săi sunt destul de mari ca să se

poată ține pe propriile picioare, el trebuie să-i aducă în fața Sfatului haiticului, care are loc de obicei o dată pe lună, când e lună plină, pentru ca ceilalți lupi să-i poată recunoaște când îi vor întâlni. După această inspecție, puii sunt slobozi să alerge unde vor, și până în ziua când vor ucide primul cerb nu va fi iertare pentru acel lup vârstnic din haitic care ar ucide pe vreunul dintre ei. Pedepsa este moartea, dată pe locul unde a fost găsit cel vinovat; și, dacă vă gândiți puțin, veți recunoaște că este pe deplin îndreptățită.

Tatăl Lup mai adăstă până în ziua când puii săi începură să alerge singuri, și într-o noapte, când se adună haiticul, îi luă, împreună cu Mowgli și cu Lupoaica, și se îndreptă spre Stânca Sfatului, o culme de deal, acoperită cu bolovani și stânci, unde se puteau ascunde o sută de lupi. Akela, marele și cenușiul Lup Singuratic, care conducea haiticul prin putere și viclenie, se întinsese cât era de lung pe stânca sa, iar ceva mai jos stăteau vreo patruzeci de lupi sau poate mai mulți, de toate mărimile și culorile, de la veteranii cu blăni ca de viezure, care puteau să răpună cerbul de unii singuri, până la lupii de trei ani, care își închipuiau că pot face la fel. Lupul Singuratic îi conducea de un an. În tinerețe, el căzuse de două ori într-o cursă de lupi, și într-un rând fusese ciomăgit și lăsat aproape mort, așa încât cunoștea bine apucăturile și obiceiurile oamenilor. Pe stâncă nu se vorbea prea mult. Puii se bușeau între ei, în mijlocul cercului unde ședeau părinții lor. Din când în